

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. prosince 2008 *

Ve věci C-16/06 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 12. ledna 2006,

Les Éditions Albert René Sàrl, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená J. Pagenbergem, Rechtsanwalt,

žalobkyně,

příčemž dalším účastníkem řízení je:

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupený G. Schneiderem, jako zmocněncem,

žalovaný v prvním stupni,

Orange A/S, se sídlem v Kodani (Dánsko), zastoupená J. Ballingem, advokat,

vedlejší účastnice řízení v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,
vedoucí soudní kanceláře: J. Swedenborg, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. října 2007,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 29. listopadu 2007,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Éditions Albert René Sàrl (dále jen „navrhovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 27. října 2005, Éditions Albert René v. OHIM – Orange (MOBILIX) (T-336/03, Sb. rozh. s. II-4667, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zamítl její žalobu směřující k zamítnutí rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu Úřadu pro

harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 14. července 2003 (věc R 0559/2002-4, dále jen „sporné rozhodnutí“), v rámci námitkového řízení zahájeného navrhovatelkou, majitelkou starší ochranné známky OBELIX, proti zápisu slovního označení „MOBILIX“ jako ochranné známky Společenství.

Právní rámec

- ² Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění nařízení Rady (ES) č. 3288/94 ze dne 22. prosince 1994 (Úř. věst. L 349, s. 83; Zvl. vyd. 17/01, s. 185, dále jen „nařízení č. 40/94“), stanoví v článku 8 nazvaném „Relativní důvody pro zamítnutí zápisu“:

„1. Na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:

[...]

- b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna; nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.

2. ‚Staršími ochrannými známkami‘ se pro účely odstavce 1 rozumějí:

a) ochranné známky s dřívějším datem podání přihlášky, než je datum podání přihlášky ochranné známky Společenství, s případným přihlédnutím k právu přednosti uplatněnému ve vztahu k těmto ochranným známkám, které patří do těchto kategorií:

i) ochranné známky Společenství;

[...]

c) ochranné známky, které jsou ke dni podání přihlášky ochranné známky Společenství nebo ke dni práva přednosti uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství ‚obecně známé‘ v členském státě ve smyslu článku 6 bis Pařížské úmluvy.

[...]

5. Na základě námitek majitele starší ochranné známky ve smyslu odstavce 2 se rovněž nezapíše ochranná známka, pokud je totožná se starší ochrannou známkou nebo je jí podobná a pokud má být zapsána pro výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, pokud jde o starší ochrannou známku

Společenství, která má v rámci Společenství dobré jméno, nebo o starší národní ochrannou známku, která má dobré jméno v příslušném členském státě, a užívání přihlašované ochranné známky bez řádného důvodu by neprávem těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.“

3 Podle článku 63 téhož nařízení nazvaného „Žaloby podané k Soudnímu dvoru“:

„1. Proti rozhodnutí odvolacího senátu o odvolání lze podat žalobu k Soudnímu dvoru.

2. Žalobu lze podat pro nepříslušnost, podstatné porušení procesních ustanovení, porušení Smlouvy, tohoto nařízení nebo prováděcích předpisů nebo zneužití pravomoci.

3. Soudní dvůr má pravomoc napadené rozhodnutí zrušit nebo je změnit.

4. Žalobu může podat každý účastník řízení před odvolacím senátem, pokud rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům.

[...]“.

- 4 Článek 74 nařízení č. 40/94, nazvaný „Zkoumání skutečností úřadem z úřední moci“, zní:

„1. V průběhu řízení zkoumá [OHIM] skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však úřad při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky.

2. [OHIM] nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.“

- 5 Článek 76 odst. 1 zmíněného nařízení, nazvaný „Dokazování“, stanoví:

„V řízení před [OHIM] patří mezi důkazní prostředky:

[...]

b) žádosti o informace;

c) předložení dokladů a důkazů;

[...]“

- 6 Podle čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Soudu nesmí spisy účastníků řízení změnit předmět řízení před odvolacím senátem

Skutečnosti předcházející sporu

- 7 Dne 7. listopadu 1997 podala Orange A/S (dále jen „Orange“) u OHIM na základě nařízení č. 40/94 přihlášku k zápisu slovního označení „MOBILIX“ jako ochranné známky Společenství.
- 8 Výrobky a služby, pro které byl tento zápis požadován, spadají do tříd 9, 16, 35, 37, 38 a 42 podle Niceské dohody o třídění výrobků a služeb pro účely zápisu ochranných

známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají pro každou z těchto tříd následujícímu popisu:

- „telekomunikační přístroje, nástroje a zařízení, včetně telefonie, telefony a mobilní telefony, včetně antén a parabolických zrcadel, akumulátory a baterie, transformátory a konvektory, kodéry a dekodéry, kódované karty a kódovací karty, telefonní karty, přístroje a nástroje pro signalizaci a vyučování, elektronické telefonní seznamy, díly a doplňky (nenáležející do jiných tříd) veškerých výše uvedených výrobků“, spadající do třídy 9;
- „telefonní karty“ spadající do třídy 16;
- „služby automatických záznamníků (pro dočasně nepřítomné klienty), poradenství a asistenční služby při obchodním řízení a organizaci, poradenství a asistenční služby při realizaci obchodních úkolů“, spadající do třídy 35;
- „instalace a opravy telefonů, stavby, opravy, instalace“, spadající do třídy 37;
- „telekomunikace, včetně informací o telekomunikacích, telefonní a telegrafní komunikace, komunikace přes obrazovku počítače a mobilní telefon, přenos faxem, rozhlasové a televizní vysílání, včetně pomocí kabelové televize a internetu, přenos zpráv, pronájem přístrojů pro přenos zpráv, pronájem telekomunikačních přístrojů, včetně přístrojů telefonie“, spadající do třídy 38;

- „vědecký a průmyslový výzkum, inženýrské služby, včetně projektování infrastruktur a telekomunikačních zařízení, především pro telefonii, a programování počítačů, tvorba, údržba a aktualizace počítačových programů, pronájem počítačů a výpočetních programů“, spadající do třídy 42.

9 Proti zmíněné přihlášce podala navrhovatelka námitky, v nichž uplatňovala následující starší práva související s výrazem „OBELIX“:

a) starší zapsaná ochranná známka, chráněná zápisem ochranné známky Společenství č. 16 154 ze dne 1. dubna 1996 pro následující výrobky a služby

- „elektrotechnické, elektronické, fotografické, kinematografické a optické přístroje a nástroje a přístroje pro vyučování (s výjimkou promítacích přístrojů) náležející do třídy 9, elektronické hry s obrazovkou nebo bez ní, počítače, programové moduly, výpočetní programy zaznamenané na datových nosičích, především videohry“, spadající do třídy 9;
- „papír, lepenka; výrobky z těchto materiálů, tiskárenské výrobky (náležející do třídy 16), noviny a časopisy, knížky; potřeby pro knižní vazby (nitě, plátna a látky pro knižní vazby); fotografie; papírenské zboží, lepidla (pro papírenské zboží a tiskárenské výrobky); materiál pro umělce (materiál pro kreslení, malování a modelování); štětce; psací stroje a kancelářské potřeby (s výjimkou nábytku) a kancelářské stroje a přístroje (náležející do třídy 16); učební a vyučovací pomůcky (s výjimkou přístrojů); plastické obaly, nenáležející do jiných tříd; hrací karty, tiskařské typy, štočky“, spadající do třídy 16;

- „hry, hračky; potřeby pro tělocvik a sport (náležející do třídy 28); vánoční ozdoby“, spadající do třídy 28;
- „propagační činnost a reklama“, spadající do třídy 35;
- „promítání filmů, natáčení filmů, půjčování filmů; vydávání knih a časopisů; výchova a zábava; organizování veletrhů a výstav; lidové slavnosti, provozování zábavního parku, produkce hudebních představení a konferencí v přímém přenose; výstava architektonických napodobenin a představení historicko-kulturní a folklorní povahy“, spadající do třídy 41;
- „ubytování a stravování; fotografie; překlady; správa a využívání autorských práv; využívání duševního vlastnictví“, spadající do třídy 42.
- starší ochranná známka všeobecně známá ve všech členských státech pro výrobky a služby náležející do třídy 9, 16, 28, 35, 41 a 42.

10 Řízení před OHIM shrnul Soud v bodech 6 až 8 napadeného rozsudku takto:

„6 Na podporu svých námitek žalobkyně uplatňovala, že existuje nebezpečí záměny ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) a odst. 2 nařízení č. 40/94.

7 Rozhodnutím ze dne 30. května 2002 zamítlo námitkové oddělení námitky a povolilo pokračování řízení o přihlášce [...] Námitkové oddělení poté, co usoudilo, že proslulost starší ochranné známky nebyla přesvědčivým způsobem prokázána, došlo k závěru, že ochranné známky nejsou celkově podobné. Existuje jistá sluchová podobnost, ale ta je vyvážena vzhledovým aspektem ochranných známek a konkrétněji velmi odlišnými pojmy, které v sobě obsahují [...] Mimoto je starší zápis ztotožňován spíše se slavnými kreslenými příběhy, což ho z pojmového hlediska ještě více odlišuje od přihlašované ochranné známky.

8 Po odvolání podaném [navrhovatelkou] [...] vydal čtvrtý odvolací senát [sporné rozhodnutí]. Částečně zrušil rozhodnutí námitkového oddělení. Odvolací senát nejprve upřesnil, že je důvodné považovat námitky za založené výhradně na nebezpečí záměny. Dále uvedl, že je možné vnímat určitou podobnost mezi ochrannými známkami. Co se týče srovnání výrobků a služeb, odvolací senát se domníval, že „přístroje a nástroje pro signalizaci a vyučování, kterých se týkala přihláška ochranné známky Společenství, a „optické přístroje a nástroje a přístroje a nástroje pro vyučování, kterých se týkal starší zápis, náležející do třídy 9, jsou podobné. Ke stejnému závěru došel u služeb ze třídy 35, nazvaných „poradenství a asistenční služby při obchodním řízení a organizaci, poradenství a asistenční služby při realizaci obchodních úkolů“ v případě přihlášky ochranné známky Společenství, a „propagační činnost a reklama“ v případě staršího zápisu. Senát došel k závěru, že vzhledem ke stupni podobnosti jak mezi dotčenými označeními, tak mezi těmito specifickými výrobky a službami, existuje u dotčené veřejnosti

nebezpečí záměny. Zamítl tedy přihlášku ochranné známky Společenství pro [tyto]výrobky a služby] a vyhověl jí pro ostatní výrobky a služby.“

Žaloba podaná k Soudu a napadený rozsudek

- 11 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 1. října 2003 se navrhovatelka domáhala zrušení sporného rozhodnutí, přičemž předložila tři žalobní důvody vycházející zaprvé z porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) a čl. 8 odst. 2 nařízení č. 40/94, zadruhé z porušení čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 a zatřetí z porušení článku 74 nařízení č. 40/94.
- 12 Na jednání navrhovatelka podpůrně navrhla vrácení věci čtvrtému odvolacímu senátu OHIM, aby měla možnost prokázat „dobré jméno“ své ochranné známky ve smyslu čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94.
- 13 Soud v bodech 15 a 16 napadeného rozsudku nejprve posoudil přípustnost pěti dokumentů přiložených k žalobě, které měly prokázat proslulost slovního označení „OBELIX“. Jelikož Soud shledal, že tyto dokumenty nebyly předloženy v rámci řízení před OHIM, prohlásil je za nepřipustné, neboť jejich připuštění by bylo v rozporu s čl. 135 odst. 4 jeho jednacího řádu.
- 14 Soud dále s odkazem na články 63 a 74 nařízení č. 40/94 a na článek 135 svého jednacího řádu prohlásil za nepřipustný žalobní důvod vycházející z porušení čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94.

- 15 Soud v bodě 20 napadeného rozsudku zejména zdůraznil, že případné uplatnění zmíněného čl. 8 odst. 5 nebylo navrhovatelkou před odvolacím senátem nikdy požadováno, a že tudíž nebylo zkoumáno. Konstatoval, že pokud se žalobkyně ve svých námitkách proti zápisu ochranné známky a před odvolacím senátem dovolávala dobrého jména své starší ochranné známky, bylo to výlučně v souvislosti s uplatněním čl. 8 odst. 1 písm. b) zmíněného nařízení, to znamená za účelem prokázání existence nebezpečí záměny u relevantní veřejnosti.
- 16 Konečně Soud na základě čl. 44 odst. 1 svého jednacího řádu prohlásil bod návrhových žádání předložený na jednání za nepřípustný.
- 17 Co se týče skutkového stavu, provedl Soud v bodech 32 až 36 napadeného rozsudku meritorní přezkum žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 74 nařízení č. 40/94, podle kterého měl odvolací senát při neexistenci zpochybnění ze strany společnosti Orange vycházet ze zásady, že ochranná známka OBELIX má dobré jméno.
- 18 Soud v bodu 34 napadeného rozsudku rozhodl, že článek 74 nařízení č. 40/94 nemůže být vykládán v tom smyslu, že OHIM je povinen považovat za prokázané body uplatněné jedním z účastníků řízení, které nebyly druhým účastníkem řízení zpochybněny.
- 19 Poté v bodě 35 napadeného rozsudku shledal, že v projednávaném případě námitkové oddělení ani odvolací senát neměly za to, že žalobkyně doložila přesvědčivým způsobem skutkovými okolnostmi nebo důkazy právní posouzení, které uplatňovala, a sice proslulost nezapsaného označení a vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti zapsaného označení. Soud proto v bodě 36 napadeného rozsudku prohlásil tento důvod za neopodstatněný.

- 20 V bodech 53 až 88 napadeného rozsudku zkoumal Soud žalobní důvod vycházející z porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) a čl. 8 odst. 2 nařízení č. 40/94.
- 21 Co se týče podobnosti mezi dotčenými výrobky a službami, Soud odmítl argument navrhovatelky, že všechny výrobky, kterých se týká přihláška ochranné známky Společenství a které jsou zařazeny do tříd 9 a 16, obsahují podstatné složky výrobků, jichž se týká starší ochranná známka, a v bodu 61 napadeného rozsudku uvedl, že pouhá skutečnost, že je určitý výrobek využíván jako část, příslušenství nebo součást jiného výrobku, není sama o sobě dostatečná k prokázání, že konečné výrobky zahrnující tyto součásti jsou podobné, jelikož zejména jejich povaha, jejich určení a jejich zákazníci se mohou navzájem naprosto lišit. Soud mimoto v bodu 63 napadeného rozsudku uvedl, že široká formulace seznamu výrobků a služeb ve starším zápisu nemůže být žalobkyní použita jako argument umožňující vyvozovat velmi vysokou podobnost, ani *a fortiori* totožnost, s výrobky uvedenými v přihlášce.
- 22 Soud rovněž v bodech 66 až 70 napadeného rozsudku odmítl argumenty žalobkyně, jež měly prokázat, že služby uvedené v přihlášce ochranné známky Společenství a zařazené do tříd 35, 37, 38 a 42 jsou podobné službám chráněným starší ochrannou známkou – s jedinou výjimkou. Podle Soudu totiž „existuje podobnost mezi ‚pronájemem počítačů a výpočetních programů‘ uvedeným v přihlášce ochranné známky Společenství (třída 42) a ‚počítači‘ a ‚výpočetními programy zaznamenanými na datových nosičích‘ navrhovatelky (třída 9), a to z důvodu jejich komplementarity“.
- 23 Pokud jde o srovnání dotčených označení, Soud v bodech 75 a 76 napadeného rozsudku zejména uvedl, že navzdory kombinaci písmen „OB“ a koncovce „LIX“, která je oběma označením společná, vyznačují se tato označení několika velkými vzhledovými rozdíly, jako je např. písmeno následující po písmenech „OB“, začátek slov a jejich délka. Poté, co Soud připomněl, že pozornost spotřebitele se obvykle upírá především na začátek

slova, dospěl k závěru, že „dotčená označení nejsou vzhledově podobná nebo vykazují nanejvýš velmi nízkou vzhledovou podobnost“.

24 Po fonetickém srovnání dotčených označení Soud v bodech 77 a 78 napadeného rozsudku shledal, že v tomto ohledu vykazují určitou podobnost.

25 Co se týče pojmového srovnání, Soud v bodu 79 napadeného rozsudku shledal, že i když byl výraz „OBELIX“ zapsán jako slovní ochranná známka, bude průměrnou veřejností snadno ztotožňován s populární postavou z kresleného seriálu, což činí pojmovou záměnu s více či méně blízkými výrazy u veřejnosti silně nepravděpodobnou.

26 Soud dospěl v bodech 80 a 81 napadeného rozsudku k závěru, že jelikož má slovní označení OBELIX z pohledu relevantní veřejnosti jasný a vymezený význam, takže tato veřejnost je schopna jej okamžitě zachytit, pojmové rozdíly, které dotčená označení odlišují, mohou neutralizovat fonetické a případné vzhledové podobnosti uvedených označení.

27 Pokud jde o nebezpečí záměny, Soud v bodu 82 napadeného rozsudku uvedl, že „rozdílnosti mezi dotčenými označeními jsou dostatečné pro vyloučení nebezpečí záměny ve vnímání cílové veřejnosti, jelikož takové nebezpečí kumulativně předpokládá, že stupeň podobnosti dotčených ochranných známek a stupeň podobnosti výrobků a služeb označených těmito ochrannými známkami jsou dostatečně vysoké“.

- 28 Soud proto dospěl v bodech 83 a 84 napadeného rozsudku k závěru, že posouzení odvolacího senátu ohledně rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky, ani tvrzení žalobkyně ohledně dobrého jména této ochranné známky, nemají žádný dopad na použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 v projednávaném případě.
- 29 Konečně v bodu 85 napadeného rozsudku Soud tím, že shledal, že se žalobkyně nemůže dovolávat výhradního práva k používání přípony ‚ix‘, odmítl její argument, podle kterého je naprosto myslitelné, že by se výraz ‚MOBILIX‘ diskrétně zařadil do skupiny ochranných známek tvořených postavami ze seriálu *Asterix* a že by byl chápán jako odvozenina z výrazu ‚OBELIX‘.
- 30 Poté, co Soud shledal, že jedna z podmínek nezbytných pro použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 není splněna, a že tedy mezi přihlašovanou ochrannou známkou a starší ochrannou známkou neexistuje nebezpečí záměny, zamítl žalobu podanou žalobkyní.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 31 Navrhovatelka se ve svém kasačním opravném prostředku, v němž se dovolává šesti důvodů kasačního opravného prostředku, domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a sporné rozhodnutí, zamítl přihlášku k zápisu č. 671396 slovního označení „MOBILIX“ pro všechny výrobky a služby, pro něž je zápis požadován, a uložil OHIM náhradu nákladů řízení před Soudem a Soudním dvorem. Podpůrně navrhuje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Soudu.

32 OHIM navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla navrhovatelce uložena náhrada nákladů řízení.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 63 nařízení č. 40/94 a pravidel správního a procesního práva Společenství (reformatio in peius)

Argumentace účastníků řízení

33 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vytýká Soudu, že porušil článek 63 nařízení č. 40/94 a v rozporu s pravidly správního a procesního práva Společenství se dopustil *reformatio in peius* tím, že dospěl k závěru – na rozdíl od sporného rozhodnutí a ke škodě navrhovatelky – že dotčená označení nejsou podobná, přestože otázka jejich podobnosti nebyla předmětem řízení před Soudem, který tudíž nebyl příslušný k jejímu posouzení.

34 V souladu s čl. 63 odst. 4 nařízení č. 40/94 navrhovatelka napadla sporné rozhodnutí jen v rozsahu, v němž nebylo vyhověno jejím nárokům, a proto napadla pouze skutečnost, že odvolací senát odmítl zkoumat námitky s ohledem na čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 a vzít na zřetel rozlišovací způsobilost a dobré jméno ochranné známky OBELIX, jakož i závěr, že výrobky a služby označené spornými ochrannými známkami si nejsou podobné.

35 Naopak posouzení odvolacího senátu ohledně podobnosti dotčených označení nebylo před Soudem zpochybněno ani navrhovatelkou, ani společností Orange, další účastníci

řízení před odvolacím senátem. Třebaže OHIM není povinen systematicky hájit sporné rozhodnutí, není v jeho moci změnit předmět řízení před Soudem v neprospěch osoby podávající opravný prostředek.

36 Podle OHIM měl Soud – jelikož navrhovatelka zpochybnila závěry odvolacího senátu ohledně nebezpečí záměny a jelikož podobnost dotčených označení představuje jeden z prvků těchto závěrů – za účelem přezkumu legality závěrů odvolacího senátu s ohledem na čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 nutně zkoumat posouzení provedené tímto senátem při srovnání označení. Soud byl tudíž příslušný ke zkoumání podobnosti uvedených označení.

37 Co se týče porušení zásady zákazu *reformatio in peius*, OHIM uvádí, že Soud tím, že nezměnil sporné rozhodnutí, jímž odvolací senát částečně vyhověl námitkám, nezhoršil postavení navrhovatelky oproti tomu, v němž se nacházela před podáním žaloby k Soudu.

Závěry Soudního dvora

38 Podle čl. 63 odst. 2 nařízení č. 40/94 má Soud posoudit legalitu rozhodnutí odvolacího senátu OHIM při kontrole uplatňování práva Společenství tímto senátem, zejména s ohledem na skutečnosti, které byly předloženy odvolacímu senátu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 4. října 2007, Naipes Heraclio Fournier v. OHIM, C-311/05 P, bod 38 a citovanou judikaturu).

39 Proto může Soud v mezích článku 63 nařízení č. 40/94, jak jej vykládá Soudní dvůr, provést celkový přezkum legality rozhodnutí odvolacího senátu OHIM, a v případě potřeby zkoumat, zda tento senát provedl správné právní posouzení skutkového stavu

sporu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Naipes Heraclio Fournier v. OHIM, bod 39) nebo zda posouzení skutkových okolností, které byly předloženy zmíněnému senátu, není stíženo vadou.

40 Je zapotřebí uvést, že se navrhovatelka před Soudem dovolávala porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) a čl. 8 odst. 2 nařízení č. 40/94 čtvrtým odvolacím senátem OHIM.

41 V rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka jednak nadnesla otázku podobnosti dotčených označení. Jak konkrétně vyplývá z bodů 8 a 47 až 49 napadeného rozsudku, zatímco odvolací senát shledal určitou podobnost těchto označení, navrhovatelka uvedla, že tato označení si jsou ve skutečnosti velmi podobná, čímž se domáhala zjištění vyššího stupně podobnosti, než ten, jenž byl shledán odvolacím senátem.

42 Jak podotýká i generální advokátka v bodu 41 svého stanoviska, navrhovatelka tudíž sama nastolila otázku podobnosti dotčených označení v předmětu řízení před Soudem.

43 Dále pak navrhovatelka rovněž tvrdila, že co se týče nebezpečí záměny, pokud se přihlédne ke vzájemné závislosti mezi podobností výrobků, podobností označení a rozlišovací způsobilostí starší ochranné známky, nejsou rozdíly mezi označeními v oblasti totožných výrobků a služeb – a ve značné míře i v oblasti podobných výrobků a služeb – dostatečné k tomu, aby zabránily především zvukové záměně vzhledem k proslulosti starší ochranné známky.

44 V této souvislosti je však třeba uvést, že pro účely uplatnění čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 předpokládá nebezpečí záměny zároveň totožnost nebo podobnost přihlašované ochranné známky se starší ochrannou známkou a totožnost nebo podobnost výrobků nebo služeb, na něž se vztahuje přihláška, s těmi, pro které byla zapsána starší ochranná známka. Jedná se o podmínky kumulativní [viz rozsudky ze dne 12. října 2004, *Vedial v. OHIM*, C-106/03 P, Sb. rozh. s. I-9573, bod 51, a ze dne 13. září 2007, *Ponte Finanziaria v. OHIM a F.M.G Textile* (dříve *Marine Enterprise Projects*), C-234/06 P, Sb. rozh. s. I-7333, bod 48].

45 Existence nebezpečí záměny u veřejnosti musí být tedy posuzována celkově, s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávaného případu (rozsudek ze dne 15. března 2007, *T.I.M.E. ART v. OHIM*, C-171/06 P, bod 33).

46 Toto celkové posouzení nebezpečí záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, a zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků a služeb, na které se ochranné známky vztahují. Nízký stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami, na které se ochranné známky vztahují, tak může být vyvážen vysokým stupněm podobnosti mezi ochrannými známkami a naopak [viz výše uvedený rozsudek *T.I.M.E. ART v. OHIM*, bod 35, a ohledně první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01 s. 92), rozsudek ze dne 29. září 1998, *Canon*, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 17, jakož i rozsudek ze dne 22. června 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 19].

47 Jelikož navrhovatelka zpochybnila posouzení odvolacího senátu ohledně nebezpečí záměny na základě zásady vzájemné závislosti mezi zohledněnými faktory, zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků a služeb, na které se ochranné známky vztahují, byl tudíž Soud příslušný zkoumat posouzení podobnosti dotčených označení uvedeným odvolacím senátem.

48 Jakmile je totiž Soud požádán o posouzení legality rozhodnutí odvolacího senátu OHIM, nemůže být vázán nesprávným posouzením skutkového stavu provedeným tímto senátem, neboť zmíněné posouzení je součástí závěrů, jejichž legalita je zpochybňována před Soudem.

49 Konečně ohledně zásady zákazu *reformatio in peius* zmíněné navrhovatelkou postačí i za předpokladu, že se lze této zásady dovolávat v řízení o přezkumu legality rozhodnutí odvolacího senátu OHIM, uvést, že Soud po shledání neexistence nebezpečí záměny a zamítnutí žaloby navrhovatelky ponechal v platnosti sporné rozhodnutí. Co se tedy týče sporného rozhodnutí, nestaví žalobkyni v rozsahu, v němž jím nebylo vyhověno jejím nárokům, po vynesení napadeného rozsudku do méně výhodného právního postavení, než před podáním žaloby.

50 Z toho plyne, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94

K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

51 V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Soud v rámci svého posouzení podobnosti výrobků a služeb, na které se vztahují sporné ochranné známky, porušil čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94.

52 Zprvė navrhovatelka vytýká Soudu, že užil nesprávné právní kritérium k určení, zda jsou dané výrobky a služby podobné. Navrhovatelka tvrdí, že při jejich srovnání se mělo vycházet z předpokladu, že sporné ochranné známky jsou totožné a že starší ochranná známka je nadána velmi vysokou rozlišovací způsobilostí nebo že se těší dobrému jménu.

53 Zadruhé navrhovatelka zpochybňuje soudržnost a podloženost Soudem provedených konkrétních posouzení podobnosti zmíněných výrobků a zmíněných služeb.

54 Co se týče srovnání výrobků označených ochrannou známkou MOBILIX a zařazených do tříd 9 a 16 a výrobků označených ochrannou známkou OBELIX zařazených do těchto tříd, navrhovatelka předně tvrdí, že Soud zjevně nesprávně vyložil seznam těchto výrobků tím, že jej zkreslil. Tvrzení Soudu ohledně těchto seznamů učiněná v bodu 62 napadeného rozsudku jsou totiž nepřesná a odporují jim samy seznamy i tvrzení samotného Soudu obsažená v bodu 63 napadeného rozsudku.

55 Navrhovatelka následně upozorňuje na rozpor mezi tvrzením obsaženým v bodě 62 napadeného rozsudku v jednacím jazyce, „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark“, a závěrem, že výrobky chráněné starší ochrannou známkou a výrobky, na které se vztahuje ochranná známka, jejíž zápis je požadován, si nejsou podobné.

- 56 Konečně navrhovatelka má za to, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě v bodu 64 napadeného rozsudku potvrdil nesprávné posouzení odvolacího senátu, že výrobky uváděné v přihlášce ochranné známky Společenství, které jsou zařazeny do tříd 9 a 16, nebyly zahrnuty do široce formulovaného seznamu výrobků a služeb při starším zápisu. Mimoto Soud dostatečně neodpověděl na argument navrhovatelky, že výrobky, kterých se týká přihláška ochranné známky MOBILIX, náleží do kategorie „elektrotechnické, elektronické přístroje a nástroje“, kterých se týká ochranná známka OBELIX, a krom toho neprovedl analýzu podobnosti těchto výrobků.
- 57 Co se týče srovnání služeb, jichž se týká přihláška ochranné známky Společenství, zařazených do tříd 35, 37, 38 a 42, a výrobků, jichž se týká ochranná známka OBELIX, Soud se dopustil nesprávného posouzení tím, že v bodu 70 napadeného rozsudku shledal neexistenci podobnosti mezi těmito výrobky a službami.
- 58 Jednak takovéto zjištění je v rozporu se zjištěním Soudu o nízké podobnosti mezi službami zařazenými do třídy 38, jichž se týká přihláška ochranné známky, a službami chráněnými starším právem, zařazenými do třídy 4, obsaženým v bodu 68 napadeného rozsudku, a krom toho je zmíněné zjištění nesprávné, jelikož služby „promítání filmů, natáčení filmů, půjčování filmů“ zařazené do třídy 41, jichž se týká starší ochranná známka, jsou podobné službám „rozhlasové a televizní vysílání, včetně pomocí kabelové televize a internetu“, které navrhuje Orange.
- 59 Dále pak měl Soud ohledně srovnání výrobků třídy 9 chráněných ochrannou známkou OBELIX a služeb třídy 42, jichž se týká přihláška ochranné známky MOBILIX, dospět k závěru o podobnosti mezi výrobky „počítače, programové moduly, výpočetní programy zaznamenané na datových nosičích“ a službami programování počítačů, tvorba, údržba a aktualizace počítačových programů, a nesprávně nevzal na zřetel skutečnost, že výroba „elektrotechnických a elektronických přístrojů a nástrojů“ zařazených do třídy 9 nutně zahrnuje činnosti „vědeckých a technologických služeb“ zařazených do třídy 42.

60 Konečně v bodě 69 napadeného rozsudku měl Soud nesprávně za to, že se přihláška ochranné známky Společenství týká výlučně různých forem telekomunikací a že starší zápis neobsahoval zmínku o žádné činnosti v tomto odvětví. Mimoto Soud své zjištění obsažené v témže bodě napadeného rozsudku, že připuštění podobnosti ve všech případech, kdy se starší právo týká počítačů a kdy mohou výrobky nebo služby označené přihlašovaným označením využívat počítačů, zřejmě vybočuje z rozsahu ochrany přiznané zákonodárcem majiteli ochranné známky, nepodložil žádnými skutečnostmi nebo důkazy.

61 OHIM uvádí, že se navrhovatelka svými argumenty ohledně podobnosti výrobků a služeb označených spornými ochrannými známkami snaží zpochybnit posouzení skutkového stavu provedené Soudem, což v rámci kasačního opravného prostředku není přípustné. Soud se nedopustil žádného zkreslení skutečností nebo důkazů, správně reprodukoval seznam těchto výrobků a služeb a provedl srovnávací analýzu založenou na kritériích, jako je druh výrobce nebo způsob distribuce uvedených výrobků.

– Závěry Soudního dvora

62 Zprv je třeba připomenout, že podle sedmého bodu odůvodnění nařízení č. 40/94 nebezpečí záměny, jehož posouzení závisí na množství prvků a zejména na tom, jak je ochranná známka na trhu známá, na tom, k jaké asociaci s užívaným nebo zapsaným označením by mohlo dojít, a na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením a mezi příslušnými výrobky či službami, představuje pro tuto ochranu ochrannou známkou Společenství zvláštní podmínku podle čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94.

- 63 Jak bylo připomenuto v bodu 46 rozsudku v projednávané věci, celkové posouzení nebezpečí záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, a zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků a služeb, na které se ochranné známky vztahují, přičemž nízký stupeň podobnosti mezi těmito výrobky a službami může být vyvážen vysokým stupněm podobnosti ochranných známek a naopak.
- 64 Soudní dvůr tudíž ohledně ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104, které je v zásadě totožné s ustanovením čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, judikoval, že rozlišovací způsobilost starší ochranné známky, a zejména její dobré jméno, musí být vzaty v úvahu při posuzování, zda podobnost mezi výrobky nebo službami, jichž se týkají obě dané ochranné známky, postačuje ke vzniku nebezpečí záměny (viz výše uvedený rozsudek Canon, bod 24).
- 65 Jak Soud správně připomněl v bodě 59 napadeného rozsudku, je při posouzení totožnosti nebo podobnosti uvedených výrobků a služeb třeba zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi těmito výrobky nebo službami. Tyto faktory zahrnují zejména jejich povahu, účel, užívání a jejich konkurenční nebo komplementární charakter (viz výše uvedený rozsudek Canon, bod 23, a rozsudek ze dne 11. května 2006, Sunrider v. OHIM, C-416/04 P, Sb. rozh. s. I-4237, bod 85).
- 66 V souladu s touto judikaturou provedl Soud v bodech 61 až 70 napadeného rozsudku srovnání výrobků a služeb označených spornými ochrannými známkami, prostřednictvím podrobné analýzy charakterizující vztahy nimi.
- 67 Soud se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že srovnal uvedené výrobky a služby, aniž by se za tímto účelem opřel o předpoklad, že kolidující ochranné známky jsou totožné a že starší ochranná známka je nadána rozlišovací způsobilostí.

⁶⁸ Zadruhé, jelikož navrhovatelka zpochybňuje soudržnost a podloženost posouzení provedených Soudem při srovnání výrobků a služeb označených spornými ochrannými známkami, je třeba připomenout, že podle čl. 225 odst. 1 ES a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky. Jedině Soud je proto příslušný zjistit a posoudit relevantní skutkový stav, jakož i posoudit důkazy. Posouzení skutkového stavu a důkazů tedy nepředstavuje, s výhradou případu jejich zkreslení, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku (viz zejména rozsudky ze dne 19. září 2002, DKV v. OHIM, C-104/00 P, Recueil, s. I-7561, bod 22; ze dne 12. ledna 2006, Deutsche SiSi-Werke v. OHIM, C-173/04 P, Sb. rozh. s. I-551, bod 35, a ze dne 22. června 2006, Storck v. OHIM, C-25/05 P, Sb. rozh. s. I-5719, bod 40).

⁶⁹ Takovéto zkreslení musí zřejmým způsobem vyplynout z písemností ve spise, aniž by bylo nutné přistoupit k novému posouzení skutkového stavu a důkazů (viz rozsudky ze dne 28. května 1998, New Holland Ford v. Komise, C-8/95 P, Recueil, s. I-3175, bod 72; ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise, C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 54, a ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise, C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, bod 108).

⁷⁰ Po prostudování seznamu výrobků a služeb staršího zápisu pro třídu 9, který je reprodukován v bodu 5 napadeného rozsudku a bodu 9 rozsudku v projednávané věci, Soud v bodu 62 napadeného rozsudku uvedl, že „oblastmi vymezenými tímto právem jsou fotografie, film, optika, vyučování a videohry“.

71 Co se týče seznamu výrobků a služeb zařazených do tříd 9 a 16 požadovaných v přihlášce ochranné známky Společenství reprodukováného v bodě 3 napadeného rozsudku a bodě 8 rozsudku v projednávané věci, Soud v témže bodu 62 shledal, že oblastí, na kterou se vztahuje zmíněná přihláška k zápisu, je téměř výhradně oblast telekomunikací ve všech svých formách.

72 Z toho však zjevně nevyplývá, že by výklad seznamů výrobků a služeb, na které se vztahují sporné ochranné známky, provedený Soudem vykazoval věcné nepřesnosti nebo že by Soud nemohl platně opřít posouzení, jež byla napadena navrhovatelkou, o tyto seznamy.

73 Argument navrhovatelky ohledně zkreslení obsahu výše uvedených seznamů Soudem musí být tudíž odmítnut jako neopodstatněný.

74 Co se týče údajného rozporu mezi zjištěním obsaženým v bodě 62 napadeného rozsudku v jednacím jazyce, „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark“, a závěrem, že výrobky chráněné starší ochrannou známkou a výrobky, na které se vztahuje ochranná známka, jejíž zápis je požadován, si nejsou podobné, je třeba připomenout, že otázka, zda je odůvodnění rozsudku Soudu rozporné nebo nedostatečné, představuje otázku právní, již lze jako takovou uplatnit v rámci kasačního opravného prostředku (viz rozsudky ze dne 7. května 1998, Somaco v. Komise, C-401/96 P, Recueil, s. I-2587, bod 53; ze dne 13. prosince 2001, Cubero Vermurie v. Komise, C-446/00 P, Recueil, s. I-10315, bod 20, a ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, bod 45).

75 V tomto ohledu je třeba podotknout, že cílem bodu 62 napadeného rozsudku je analýza rozsahu seznamu výrobků a služeb, na které se vztahuje starší zápis, a seznamu výrobků a služeb uvedených v přihlášce ochranné známky.

76 Z tohoto cíle, jakož i z obsahu bodu 62 napadeného rozsudku vyplývá, že zjištění v jednacím jazyce, „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark“, by mělo být přepsáno tak, aby mu byl dán následující smysl:

„Tento seznam výrobků a služeb je třeba přirovnat k seznamu požadovanému v přihlášce ochranné známky Společenství“.

77 Tato chyba redakční povahy však nemá vliv na soudržnost odůvodnění napadeného rozsudku, neboť zjištění Soudu obsažená v bodu 62 tohoto rozsudku týkající se rozsahu seznamů výrobků a služeb, na které se vztahují sporné ochranné známky, nejsou v rozporu se závěry, které z nich Soud vyvodil v bodech 63 a 64 uvedeného rozsudku.

78 Redakční chybu, na niž upozorňuje navrhovatelka, nelze tudíž považovat za vadu odůvodnění, jež by mohla vést ke zrušení napadeného rozsudku v tomto bodě (viz rozsudek ze dne 2. června 1994, *de Compte v. Parlament*, C-326/91 P, Recueil, s. I-2091, bod 96).

- 79 Konečně, co se týče zbývajících argumentů předložených navrhovatelkou v rámci první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že ačkoli se navrhovatelka formálně dovolává nesprávného posouzení nebo odůvodnění, usiluje v podstatě o zpochybnění posouzení skutkového stavu, které provedl Soud.
- 80 Jak však bylo připomenuto v bodě 68 tohoto rozsudku, posouzení skutečností a důkazů, s výjimkou případu jejich zkreslení, nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.
- 81 V důsledku toho musí být první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku částečně zamítnuta jako neopodstatněná a částečně odmítnuta jako nepřipustná.

K druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 82 Navrhovatelka v druhé části druhého důvodu kasačního prostředku, jehož se dovolává podpůrně k prvnímu důvodu, tvrdí, že Soud tím, že měl za to, že sporné ochranné známky nejsou podobné, porušil čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94.

- 83 Podle navrhovatelky Soud pro účely posouzení podobnosti těchto ochranných známek nepoužil správná právní kritéria, ale postupoval mechanicky, aniž by zohlednil cíl srovnání.
- 84 Pokud jde o vzhledovou podobnost, Soud svévolně zdůraznil rozdíly mezi uvedenými ochrannými známkami, zatímco podle obecných zásad práva ochranných známek jsou společné prvky obvykle důležitější než prvky, které je odlišují.
- 85 Mimoto Soud v bodu 75 napadeného rozsudku nevzal na zřetel svou vlastní judikaturu vyplývající z rozsudku ze dne 14. října 2003, *Phillips-Van Heusen v. OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)* (T-292/01, Recueil, s. II-4335, bod 50), podle níž se pozornost veřejnosti soustřeďuje na první písmena slovní ochranné známky přinejmenším stejně silně, jako na písmena nacházející se uprostřed takovéto ochranné známky.
- 86 Posouzení fonetické podobnosti, stejně jako posouzení podobnosti pojmové, jež bylo Soudem provedeno v bodech 77 až 79 napadeného rozsudku, je údajně nesprávné, neboť není podle navrhovatelky podloženo žádnými skutečnostmi předloženými Soudem.
- 87 Mimoto úvahy Soudu v bodu 79 napadeného rozsudku porušují zásadu, podle níž je nebezpečí záměny tím vyšší, čím je starší ochranná známka všeobecně známější, nebo čím vyšší je její rozlišovací způsobilost.

88 Navrhovatelka rovněž vytýká Soudu, že v bodech 80 až 82 napadeného rozsudku uplatnil takzvanou teorii „neutralizace“, neboť tato teorie je použitelná pouze ve fázi konečného posuzování nebezpečí záměny, ale nikoliv tehdy, jsou-li kolidující ochranné známky vzhledově nebo foneticky, či vzhledově a foneticky podobné.

89 Navrhovatelka konečně tvrdí, že Soud nesprávně pochopil její argument, když v bodě 85 napadeného rozsudku tvrdí, že si navrhovatelka osobuje výhradní právo k používání přípony „ix“, zatímco ona tvrdila, že je majitelkou skupiny ochranných známek vytvořených obdobným způsobem jako MOBILIX. Existence skupiny ochranných známek je přitom obecně považována za zvláštní důvod nebezpečí záměny, a to i při neexistenci fonetické a vzhledové podobnosti.

90 Podle OHIM je mezi argumenty předloženými navrhovatelkou jedinou právní otázkou to, zda mohl Soud v bodě 81 právoplatně dojít v bodě 81 napadeného rozsudku k závěru, že pojmové rozdíly, které odlišují dotčená označení, mohou neutralizovat existující fonetické a vzhledové podobnosti. Soud přitom správně posoudil veškeré skutečnosti, které musejí být podle ustálené judikatury zohledněny za účelem provedení celkového posouzení nebezpečí záměny.

– Závěry Soudního dvora

91 Zaprvé, co se týče argumentu, podle něhož Soud v rámci vzhledového srovnání dvou dotčených označení zdůraznil rozdíly mezi nimi, namísto toho, aby hledal jejich podobnosti, stačí konstatovat, že navrhovatelka ve skutečnosti zpochybňuje skutkové posouzení provedené Soudem, což podle judikatury připomenuté v bodě 68 tohoto

rozsudku nepředstavuje – s výhradou případů zkreslení skutkového stavu nebo důkazů – právní otázku podléhající přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.

92 Zadruhé, co se týče tvrzení, že Soud nezohlednil svou vlastní judikaturu, když tvrdil, že se obvykle pozornost spotřebitele soustřeďuje především na počátek slova, stačí uvést, že jednak zmíněné konstatování neodporuje konstatování navrhovatelky, a jednak že se Soud, aniž by takovéto pravidlo povýšil na absolutní zásadu, pouze domníval, že tomu tak v projednávané věci bylo. Ani toto posouzení skutkové povahy přitom nemůže podléhat přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.

93 Zatřetí je třeba rovněž uvést, že se navrhovatelka tvrzením, že posouzení fonetické a pojmové podobnosti provedená Soudem v bodech 77 až 79 napadeného rozsudku jsou nesprávná v rozsahu, v němž nejsou podepřena žádnou ze skutečností předložených Soudu, domáhá toho, aby Soudní dvůr posouzení Soudu nahradil svým vlastním posouzením skutkového stavu.

94 Jelikož přitom žádné zkreslení skutkového stavu a důkazů Soudem uplatňováno nebylo, není Soudní dvůr příslušný k provedení jejich posouzení.

95 Začtvrté je třeba uvést, že navrhovatelka vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, když tvrdí, že úvahy Soudu v bodu 79 tohoto rozsudku porušují zásadu práva

ochranných známek, podle níž je nebezpečí záměny tím vyšší, čím je starší ochranná známka všeobecně známější nebo čím je její rozlišovací způsobilost vyšší.

96 Ve zmíněném bodě 79 se totiž Soud omezil na konstatování na základě skutkového posouzení, že Soudnímu dvoru nepřísluší ověřovat, zda označení „OBELIX“ šíří odkaz na slavnou postavu kresleného seriálu, a je tudíž pojmově odlišné od označení „MOBILIX“, a nevyjádřil se tedy k proslulosti ochranné známky OBELIX.

97 V rozsahu, v němž zapáté navrhovatelka zpochybňuje použití takzvané teorie „neutralizace“ Soudem, je třeba uvést, že Soud přezkoumal veškeré skutečnosti, které mají být podle ustálené judikatury zohledněny za účelem provedení celkového posouzení nebezpečí záměny.

98 Z judikatury přitom vyplývá, že celkové posouzení nebezpečí záměny znamená, že pojmové odlišnosti mezi dvěma označeními mohou neutralizovat sluchové a vzhledové podobnosti mezi nimi, pokud alespoň jedno z těchto označení má z pohledu relevantní veřejnosti jasný a přesně vymezený význam, takže jej tato veřejnost je schopna přímo zachytit (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 12. ledna 2006, Ruiz-Picasso a další v. OHIM, C-361/04 P, Sb. rozh. s. I-643, bod 20, jakož i ze dne 23. března 2006, Mühlens v. OHIM, C-206/04 P, Sb. rozh. s. I-2717, bod 35).

99 Nelze tudíž kritizovat Soud za to, že zmiňovanou teorii neutralizace použil v bodě 81 napadeného rozsudku.

100 Konečně zasedmé, co se týče argumentu navrhovatelky vycházejícího ze skutečnosti, že je majitelkou skupiny ochranných známek charakterizované příponou „-ix“, je třeba uvést, že třebaže navrhovatelka uplatňuje několik starších ochranných známek, které podle jejího názoru patří do zmiňované skupiny, své námitky založila výlučně na starší ochranné známce OBELIX.

101 Za předpokladu, že se námitky zakládají na existenci několika ochranných známek, které vykazují společné vlastnosti umožňující považovat je za součást téže skupiny nebo série ochranných známek, je přitom k posouzení existence nebezpečí záměny třeba zohlednit skutečnost, že v případě skupiny nebo série ochranných známek takové nebezpečí záměny vyplývá ze skutečnosti, že se spotřebitel může zmýlit ohledně provenience nebo původu výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou, jejíž zápis se požaduje, a má nesprávně za to, že je tato ochranná známka součástí této skupiny nebo série [viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Ponte Finanziaria v. OHIM a F.M.G Textile* (dříve *Marine Enterprise Projects*), body 62 a 63].

102 S ohledem na předcházející tedy musí být druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku částečně odmítnuta jako nepřipustná a částečně zamítnuta jako neopodstatněná

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 74 nařízení č. 40/94

Argumentace účastníků řízení

103 Navrhovatelka zaprvé vytýká Soudu, že porušil článek 74 nařízení č. 40/94 tím, že v bodu 36 napadeného rozsudku odmítl její tvrzení, že odvolací senát měl připustit, že

ochranná známka OBELIX je všeobecně známá, má vysokou rozlišovací způsobilost a požívá dobrého jména, jelikož tyto skutečnosti nebyly zpochybněny další účastníci řízení před uvedeným odvolacím senátem.

104 Navrhovatelka má za to, že je třeba rozlišovat jednak mezi případem, kdy se Orange nezúčastnila námitkového řízení před odvolacím senátem, případem, kdy OHIM mohl přijmout své rozhodnutí pouze na základě důkazů předložených navrhovatelkou, odpůrkyní v řízení, a jednak případem, kdy se Orange takového řízení zúčastnila. V posledně uvedeném případě, kdy by Orange nezpochybnila tvrzení navrhovatelky, by bylo nesmyslné od navrhovatelky požadovat, aby předložila veškeré důkazy pro svá tvrzení, jelikož žádné pravidlo nebo zásada práva Společenství nepožaduje, aby účastník řízení předložil důkazy k prokázání toho, co jiný účastník řízení nezpochybnil.

105 Zadruhé Soud podle navrhovatelky porušil článek 74 nařízení č. 40/94, jelikož i on odmítl – stejně jako odvolací senát – připustit, že ochranná známka OBELIX je všeobecně známá, má vysokou rozlišovací způsobilost, a těší se dobrému jménu.

106 OHIM, který odkazuje na výše uvedený rozsudek Vedral v. OHIM, se domnívá, že za předpokladu, že mezi účastníky řízení není sporu ohledně otázky dobrého jména ochranné známky Obelix, Soud není takovým zjištěním vázán a má povinnost přezkoumat, zda odvolací senát tím, že ve sporném rozhodnutí došel k závěru o neexistenci podobnosti mezi spornými ochrannými známkami, neporušil nařízení č. 40/94. V rámci řízení *inter partes* před OHIM žádná zásada nepožaduje, aby skutečnosti nezpochybněné druhým účastníkem řízení byly považovány za prokázané.

Závěry Soudního dvora

107 Úvodem je třeba upřesnit, že výtká vznesená navrhovatelkou týkající se toho, že Soud porušil článek 74 nařízení č. 40/94 tím, že odmítl připustit, že ochranná známka Obelix je všeobecně známá, má vysokou rozlišovací způsobilost a že se těší dobrému jménu, je založena na nesprávném výkladu bodů 32 až 36 napadeného rozsudku, a je tudíž neopodstatněná.

108 V bodech 32 až 36 napadeného rozsudku totiž Soud sám nezkoumal, zda je ochranná známka všeobecně známá, má vysokou rozlišovací způsobilost, a zda se těší dobrému jménu, ale omezil se na ověření opodstatněnosti důvodu kasačního opravného prostředku vzneseného navrhovatelkou vycházejícího z porušení čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94, podle něž měl odvolací senát při neexistenci zpochybnění ze strany Orange posouzení předložené navrhovatelkou ohledně ochranné známky OBELIX považovat za prokázané.

109 Jelikož navrhovatelka v tomto ohledu uvedla, že Soud tím, že konstatoval, že uvedený odvolací senát čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 neporušil, sám toto ustanovení porušil, je třeba tuto výtku odmítnout jako nepřípustnou.

110 Pravdou je, že pokud navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití práva Společenství Soudem, mohou se právní otázky zkoumané v prvním stupni stát znovu předmětem diskuse během řízení o kasačním opravném prostředku. Pokud by totiž navrhovatel nemohl svůj kasační opravný prostředek takto opřít o důvody a argumenty již dříve

použité před Soudem, bylo by uvedené řízení částečně zbaveno svého smyslu (viz zejména rozsudek ze dne 6. března 2003, *Interporc v. Komise*, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, bod 17, a výše uvedený rozsudek *Storck v. OHIM*, bod 48).

- 111 Z článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) jednacího řádu Soudního dvora však vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které specifickým způsobem tento návrh podporují. Kasační opravný prostředek, který neobsahuje žádnou argumentaci specificky směřující k označení vady spočívající v nesprávném právním posouzení, jíž byl stížen napadený rozsudek, a omezuje se na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Soudem, tento požadavek nesplňuje (viz zejména rozsudek ze dne 4. července 2000, *Bergaderm a Goupil v. Komise*, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, body 34 a 35, jakož i výše uvedený rozsudek *Storck v. OHIM*, bod 47).
- 112 Jelikož přitom navrhovatelka uvedla již před Soudem, že vzhledem k tomu, že Orange neodporovala jejím tvrzením v průběhu námitkového řízení, měl OHIM vycházet ze zásady, že ochranná známka OBELIX má dobré jméno, omezuje se v rámci projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku na zopakování argumentu předneseného před Soudem, aniž by uvedla důvody, proč se Soud dopustil nesprávného právního posouzení odmítnutím zmíněného argumentu v bodech 32 až 36 napadeného rozsudku.
- 113 Třetí důvod kasačního opravného prostředku navrhovatelky vycházející z porušení čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 musí být tudíž částečně zamítnut jako neopodstatněný a částečně odmítnut jako nepřipustný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 63 nařízení č. 40/94 a čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Soudu tím, že odmítl návrhové žádání směřující ke zrušení sporného rozhodnutí v důsledku neuplatnění čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94

Argumentace účastníků řízení

- ¹¹⁴ Podle navrhovatelky Soud tím, že její bod návrhových žádání založený na čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 odmítl jako nepřipustný, vycházel z nesprávného výkladu předmětu odvolacího řízení, a porušil tak článek 63 nařízení č. 40/94 a čl. 135 odst. 4 svého jednacího řádu.
- ¹¹⁵ Soud totiž nezohlednil svou vlastní judikaturu, připomenutou v jeho rozsudku ze dne 9. listopadu 2005, Focus Magazin Verlag v. OHIM – ECI Telecom (Hi-FOCuS) (T-275/03, Sb. rozh. s. II-4725, bod 37), podle níž z funkční kontinuity mezi odděleními OHIM vyplývá, že v rámci působnosti čl. 74 odst. 1 *in fine* nařízení č. 40/94 je odvolací senát povinen založit své rozhodnutí na všech skutkových a právních okolnostech, které dotýčný účastník řízení předložil buď v řízení před útvarem rozhodujícím v první instanci, nebo, s výhradou odstavce 2 téhož článku, v odvolacím řízení.
- ¹¹⁶ Navrhovatelka tvrdí, že ačkoli se argumenty, které uplatnila před odvolacím senátem, zakládaly na čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, rozumný výklad dokumentů předložených v rámci námitkového a odvolacího řízení by ukázal, že nikdy nepřestala tvrdit, že všeobecně známá ochranná známka, na kterou se vztahují ustanovení čl. 8 odst. 1 ve spojení s ustanoveními čl. 8 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení, je rovněž

ochrannou známkou požívající „dobrého jména“ ve smyslu čl. 8 odst. 5 uvedeného nařízení a musí být rovněž chráněna na základě tohoto posledně uvedeného ustanovení.

117 Navíc zjištění odvolacího senátu, že navrhovatelka výslovně omezila své odvolání na otázky týkající se čl. 8 odst. 1 nařízení č. 40/94, je nesprávné, a navrhovatelka jej před Soudem nezpochybnila. Navrhovatelka se před Soudem rovněž vyjádřila ke vztahu mezi odstavci 2 a 5 článku 8 nařízení č. 40/94, aby prokázala, že ochranné známky chráněné každým z těchto ustanovení mají v současné době tutéž konotaci. Soud tento argument v napadeném rozsudku neprávem nepřezkoumal, když měl za to, že tento bod návrhových žádání je nepřipustný.

118 OHIM uvádí, že zatímco navrhovatelka měla napadnout rozhodnutí odvolacího senátu, které mělo za to, že je odvolání založené výlučně na čl. 8 odst. 1 nařízení č. 40/94, a že tak porušilo článek 74 téhož nařízení, mu ve své žalobě před Soudem vytýkala porušení čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94. Vzhledem k tomu, že odvolací senát uvedený čl. 8 odst. 5 nepřezkoumal, Soud dospěl ve světle čl. 135 odst. 4 svého jednacího řádu právem k závěru, že navrhovatelka nemohla Soud žádat o to, aby rozhodoval o návrhu směřujícím k použití tohoto ustanovení.

Závěry Soudního dvora

119 Zaprvé, co se týče analýzy provedené Soudem za účelem určení předmětu řízení před odvolacím senátem, je třeba uvést, že ačkoli Soud v bodě 20 napadeného rozsudku shledal, že případné použití čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 nebylo navrhovatelkou před tímto odvolacím senátem nikdy požadováno, a že jej tento odvolací senát v důsledku toho nepřezkoumal, v témže bodě rovněž shledal, že navrhovatelka ve svých námitkách proti přihlášce ochranné známky a před uvedeným odvolacím senátem uplatňovala

dobré jméno své starší ochranné známky pouze v kontextu použití čl. 8 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, a sice za účelem doložení existence nebezpečí záměny u relevantní veřejnosti.

¹²⁰ Nelze tudíž Soudu vytýkat, že při určení předmětu řízení před odvolacím senátem vycházel pouze z tvrzení navrhovatelky přednesených před odvolacím senátem. Soud se naopak ujistil, že z tvrzení navrhovatelky před námitkovým oddělením nevyplývá, že rovněž založila své námitky na čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94.

¹²¹ Soud tedy poté, co shledal, že relativní důvod pro zamítnutí zápisu vycházející z čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 není součástí řízení před uvedeným odvolacím senátem, tento důvod kasačního opravného prostředku správně odmítl jako nepřípustný.

¹²² Navrhovatelka totiž neměla pravomoc změnit před Soudem takové podmínky sporu, jež vyplynuly z příslušných požadavků a tvrzení jí samé a Orange (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 26. dubna 2007, Alcon v. OHIM, C-412/05 P, Sb. rozh. s. I-3569, bod 43).

¹²³ Jednak přezkum prováděný Soudem v souladu s článkem 63 nařízení č. 40/94 spočívá v přezkumu legality rozhodnutí odvolacích senátů OHIM. Soud může zrušit nebo změnit rozhodnutí, které je předmětem žaloby, pouze tehdy, pokud bylo rozhodnutí

stiženo jedním z důvodů pro zrušení nebo změnu uvedených v čl. 63 odst. 2 tohoto nařízení v okamžiku, kdy bylo přijato (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213, bod 53).

124 Krom toho z čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Soudu vyplývá, že účastníci řízení nesmí změnit předmět řízení před odvolacím senátem.

125 Zadruhé, co se týče tvrzení, že odvolací senát nesprávně rozhodl, že čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 netvoří součást předmětu řízení, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že navrhovatelka vznesla důvod kasačního opravného prostředku, který nebyl součástí žaloby podané k Soudu proti tomuto rozhodnutí, takové tvrzení představuje nový důvod kasačního opravného prostředku, který rozšiřuje předmět řízení, který v důsledku toho nemůže být vznesen poprvé ve stadiu kasačního opravného prostředku.

126 Kdyby se totiž účastníku řízení umožnilo, aby důvod kasačního opravného prostředku, který před Soudem neuplatňoval, vznesl poprvé až před Soudním dvorem, znamenalo by to umožnit mu, aby Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je v rámci kasačního opravného prostředku omezena, předložil spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Soud. V rámci kasačního opravného prostředku je příslušnost Soudního dvora omezena na posouzení právního řešení důvodů kasačního opravného prostředku projednávaných před soudy prvního stupně (viz zejména rozsudky ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, Recueil, s. I-1981, bod 59, ze dne 30. března 2000, VBA v. VGB a další, C-266/97 P, Recueil, s. I-2135, bod 79, ze dne 29. dubna 2004, Henkel v. OHIM, C-456/01 P a C-457/01 P, Recueil, s. I-5089, bod 50, jakož i výše uvedený rozsudek JCB Service v. Komise, bod 114).

127 Z toho vyplývá, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být částečně zamítnut jako neopodstatněný a částečně odmítnut jako nepřipustný.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 63 nařízení č. 40/94 a jednacího řádu Soudu tím, že prohlásil bod návrhových žádání navrhovatelky směřující k vrácení věci odvolacímu senátu za nepřipustný

Argumentace účastníků řízení

- 128 Podle navrhovatelky návrhové žádání, které předložila na jednání před Soudem, nebylo novým návrhovým žádáním, nýbrž podpůrným návrhovým žádáním k návrhovému žádání založenému na čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94. Jelikož přitom hlavní návrhové žádání nezbytně zahrnuje veškerá s ním související návrhová žádání, není předmět řízení změněn pokaždé, když je k původnímu návrhovému žádání přidáno další návrhové žádání.
- 129 Soud tedy tím, že uvedený bod návrhových žádání navrhovatelky prohlásil za nepřipustný jakožto nový bod návrhových žádání měnící předmět řízení, porušil článek 63 nařízení č. 40/94 i články 44 a 48 a čl. 135 odst. 4 svého jednacího řádu.
- 130 OHIM tvrdí, že předmětný bod návrhových žádání je založen na novém důvodu kasačního opravného prostředku, podle něž odvolací senát porušil čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 tím, že nerozhodl o použitelnosti čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94, a byl navrhovatelkou předložen teprve tehdy, když pochopila, že její důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení tohoto posledně uvedeného ustanovení je nepřipustný. Vzhledem k tomu, že tento podpůrný bod návrhových žádání byl předložen až ve stadiu jednání, Soud jej podle OHIM právem prohlásil za nepřipustný, když uplatnil články 44 a 48 svého jednacího řádu.

Závěry Soudního dvora

¹³¹ Jak vyplývá z bodů 119 až 124 tohoto rozsudku, Soud správně odmítl důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94 jako nepřipustný.

¹³² V důsledku toho musí být projednáváný důvod kasačního opravného prostředku, kterým navrhovatelka vytýká Soudu, že jako nová návrhová žádání kvalifikoval návrhová žádání, o kterých tvrdí, že je předložila podpůrně k důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94, a v případě, že Soud považoval tento důvod kasačního opravného prostředku za opodstatněný, považován za irrelevantní.

K šestému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení článku 63 nařízení č. 40/94 a čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Soudu z důvodu odmítnutí připustit určité dokumenty

Argumentace účastníků řízení

¹³³ Navrhovatelka tvrdí, že Soud tím, že určité dokumenty, které poprvé předložila před Soudem, prohlásil za nepřipustné, porušil článek 63 nařízení č. 40/94 i čl. 135 odst. 4 svého jednacího řádu.

¹³⁴ V projednávané věci předložila navrhovatelka Soudu nové důkazy pouze proto, že odvolací senát považoval důkazy, které mu předložila navrhovatelka, za nepostačující.

135 Podle OHIM musí být šestý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut, jelikož úloha Soudu spočívá v přezkumu legality rozhodnutí odvolacích senátů, a nikoli v ověřování, zda v okamžiku, kdy rozhoduje o žalobě směřující proti jednomu z těchto rozhodnutí, může legálně přijmout nové rozhodnutí se stejným výrokem. Odvolacímu senátu tedy nelze vytýkat žádnou protiprávnost, pokud jde o skutečnosti, které mu nebyly předloženy.

Závěry Soudního dvora

136 Jak Soud správně uvedl v bodu 16 napadeného rozsudku, cílem žaloby, která k němu byla podána, je přezkum legality rozhodnutí odvolacích senátů OHIM ve smyslu článku 63 nařízení č. 40/94.

137 Z tohoto ustanovení vyplývá, že skutečnosti, které účastníci řízení před odděleními OHIM neuplatnili, již nelze uplatňovat ve stádiu žaloby podané k Soudu.

138 Z uvedeného ustanovení rovněž vyplývá, že Soud nemůže znovu přezkoumat skutkové okolnosti ve světle důkazů, které byly poprvé předloženy teprve u něj. Legalita rozhodnutí odvolacího senátu OHIM totiž musí být posuzována v závislosti na informacích, jež mohl mít k dispozici v okamžiku, kdy jej vydal.

139 V tomto ohledu již Soudní dvůr uvedl, že z čl. 61 odst. 2 a článku 76 nařízení č. 40/94 vyplývá, že za účelem přezkumu merita odvolání, které k němu bylo podáno, vyzývá odvolací senát účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili svá vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, a že může rovněž rozhodnout o provedení dokazování, jehož

součástí je i předložení skutečností nebo důkazů. Článek 62 odst. 2 nařízení č. 40/94 uvádí, že vrátí-li odvolací senát věc k dalšímu jednání oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, je toto oddělení vázáno rozhodnutím odvolacího senátu a jeho odůvodněním, „pokud se skutkový stav nezmění“. Taková ustanovení dokládají možnost, že se skutkový základ v různých stadiích řízení probíhajícího u OHIM může rozšířit (výše uvedený rozsudek OHIM v. Kaul, bod 58).

140 Navrhovatelka tedy nemůže uplatňovat, že nemá možnost předkládat OHIM důkazy.

141 Mimoto je třeba připomenout, že čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 stanoví, že OHIM nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.

142 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že jestliže dotčený účastník řízení neuvedl skutečnosti a nepředložil takové důkazy ve lhůtách, které mu byly za tímto účelem stanoveny na základě ustanovení nařízení č. 40/94, ani tedy „včas“ ve smyslu čl. 74 odst. 2 uvedeného nařízení, nepožívá tedy uvedený účastník řízení bezpodmínečného práva, že bude k těmto skutečnostem a důkazům ze strany odvolacího senátu OHIM přihlédnuto, neboť odvolací senát OHIM má naopak prostor pro uvážení ohledně rozhodnutí, zdali je takové zohlednění pro účely rozhodnutí, které má vydat, namístě, či nikoliv (viz výše uvedený rozsudek OHIM v. Kaul, bod 63).

143 Důkazy, jež u OHIM nebyly nikdy předloženy, však v žádném případě nebyly předloženy včas, a nemohou představovat kritérium legality rozhodnutí odvolacího senátu.

144 Jelikož rozhodnutí Soudu o odmítnutí písemností, které byly předloženy poprvé u něj, jako nepřijatelných písemností je vzhledem k ustanovením článku 63 nařízení č. 40/94

odůvodněné, není třeba nadále zkoumat argumenty navrhovatelky týkající se údajného porušení čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Soudu.

- 145 Vzhledem k výše uvedenému je třeba šestý důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.
- 146 Jelikož nelze přijmout žádný z důvodů kasačního opravného prostředku navrhovatelky, je třeba kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 147 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že OHIM požadoval náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Les Éditions Albert René Sàrl se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.